

Chương 12

LUẬN CHIẾN PHI CHIẾN

Người lớn tuổi trịnh trọng đưa một con phụng hoàng làm bằng vàng rỗng cho thiếu niên, rồi nói với y:

—Thành công không hề là chuyện may mắn, Sở Lưu Hương tuyệt đối không phải là một kẻ bình thường, chỉ bất quá...

Cái nghĩa của chữ «hậu nhân», dĩ nhiên không phải muốn nói là người phía sau mình... cái nghĩa của «hậu nhân», thông thường chỉ có hai thứ.

... Nếu chúng ta nói người này là hậu nhân của Sở Lưu Hương, thì nếu người này không phải là con của y, nhất định là cháu là chít gì vân vân của y.

Hậu nhân chúng ta muốn nói đây không phải là thứ này.

Hiện tại chúng ta muốn nói đến hậu nhân, chỉ bất quá là những người sinh sau Sở Lưu Hương một thời gian rất xa.

Hai người.

Hai người này, chính là hai người chúng ta đã từng thấy qua phía trước câu chuyện, một người là kẻ lớn tuổi có trí tuệ và cũng có kinh nghiệm, một người là một thiếu niên có tấm lòng học hỏi vô cùng thiết tha.

Người lớn tuổi tướng người thanh tao gầy còm, thiếu niên rất là sáng sủa, rất là đẹp trai.

Một gian phòng cũ kỹ, một cái giường lớn, một cái bàn nhỏ, một bình trà, một hũ rượu, hai cái gối dùng tơ trúc đan thành, và hai người.

Hai người này dĩ nhiên là hai người chúng ta vừa đề cập tức thì, người lớn tuổi uống trà, thiếu niên uống rượu.

Gã thiếu niên này cũng giống hệt như Sở Lưu Hương, uống rượu như uống trà. Thiếu niên hỏi người lớn tuổi:

—Tôi biết là trận chiến đó được người ta xưng là «Phi chiến», bởi vì cái chiến dịch đó có tên là «Chiến Dịch Thiêu Thân», những người có liên quan đến trận chiến đó, đều có mắt của chim ưng, cánh của đại bàng, bay lượn như chim én, chính xác như mũi tên.

Y nói:

—Ung, bằng, yến, tiễn, đều bay, vì vậy mà trận chiến này có tên là phi chiến.

Phi (bay) chiến ? Hay là phi (không phải) chiến ?

Người lớn tuổi mỉm cười.

—Không chừng chú biết chuyện còn chưa đủ.

Y nói với thiếu niên:

—Đối với trận chiến đó, có hai cách nói.

—Hai cách gì ?

—Phi trong chữ «phi tường» có nghĩa là bay, phi trong chữ «tĩnh phi như thử» (không phải là vậy) có nghĩa là không phải.

Người lớn tuổi nói:

—Trận chiến đó là phi (bay) chiến hay là phi (không) chiến, cho tới bây giờ còn chưa có ai quyết định được.

—Phi (không) chiến ?

Thiếu niên kinh ngạc:

—Phi (không) chiến là nghĩa gì vậy ? Không lẽ nói là trận chiến này không phải là trận chiến sao ?

—Đúng vậy. Cái ý nghĩa của phi (không) chiến, dĩ nhiên không phải là trận chiến.

—Cái trận chiến kinh thiên động địa đó, thiên hạ đều biết, tại sao lại nói nó không phải là trận chiến ?

Thiếu niên hỏi.

—Cái nghĩa của «chiến», là đối địch với nhau, tranh giành thắng thua.

Người lớn tuổi nói:

—Nhưng cái trận chiến này, vốn không có thắng thua gì để tranh giành cả.

—Tại sao ?

—Bởi vì trận chiến đó còn chưa bắt đầu, hai bên đã có một bên thua rồi.

—Cái bên thua dĩ nhiên không phải là Hương Soái ?

—Dĩ nhiên là không phải.

Người lớn tuổi lại cười:

—Chú phải nhất định nhớ cái điểm này, có những người vĩnh viễn không bao giờ thua, sống cũng không thua, chết cũng không thua.

Sở Lưu Hương dĩ nhiên là hạng người đó.

Người lớn tuổi lại nói cho thiếu niên biết:

—Trong kế hoạch của Lan Hoa tiên sinh, Sở Lưu Hương vốn đã là người chết chắc rồi, xuất hiện cũng chết, không xuất hiện cũng chết.

—Nhưng y đã lâm rồi.

—Sao ?

—Cái kế hoạch này thất bại từ gốc rễ.

—Tại sao ?

—Bởi vì trong chiến dịch này, nếu Sở Lưu Hương đã chết rồi, chiến dịch này xem như chẳng có gì cả.

Người lớn tuổi nói:

—Không có gì cả mà làm điều gì, thì là thế nào ?

—Là con lợn.

Thiếu niên nói:

—Là một con lợn thất bại.

Người lớn tuổi cười.

—Chú nói thật là hay.

Y cười lớn lên:

—Nhất là vì năm này là năm con lợn.

Gương mặt của người lớn tuổi bỗng lập tức biến thành nghiêm trang:

—Nhưng trong chiến dịch này, nếu Sở Lưu Hương không chết, thì chắc là thua không nghi ngờ gì cả.

—Tại sao ?

—Bởi vì một điểm căn bản nho nhỏ.

Người lớn tuổi ra chiều thần bí, không để cho thiếu niên hỏi tiếp, giành nói trước:

—Cái điểm căn bản vô cùng nhỏ nhoi này, tạm thời ta chưa nói cho chú nghe.

Thiếu niên không phản ứng gì, y chỉ hỏi:

—Vậy thì Hương Soái có cứu được hai người đó không ?

—Dĩ nhiên là cứu ra được.

Người lớn tuổi nói:

—Chỉ bất quá, cứu hay không cứu được hai người đó, không phải là chỗ trọng yếu nhất trong chuyện này.

—Nếu vậy, chỗ trọng yếu nhất là chỗ nào nhỉ ?

—Ở một người.

—Lan Hoa tiên sinh ?

Thiếu niên hỏi:

—Có phải là Lan Hoa tiên sinh không ?

—Dĩ nhiên là phải.

Cái chỗ đó mới là chỗ quan trọng nhất.

Muốn cứu Mộ Dung công tử và Tụ Tụ chẳng phải là một chuyện gì khó khăn, khó khăn là, cứu bọn họ rồi, phải tìm cách nào để lôi chân tướng của Lan Hoa tiên sinh ra.

Chiến dịch Thiêu Thân lần này nếu như bị thất bại, Lan Hoa tiên sinh rất có thể sẽ lập tức đứt khoát liên hệ với cái tổ chức này.

—Không những là rất có thể, mà là chuyện chắc hẳn đi rồi.

Người lớn tuổi nói:

—Nếu y hoàn toàn chấm dứt liên hệ với cái tổ chức đó, người này sẽ tự đứng biến hẳn ra khỏi cái thế giới, làm như trước giờ y chưa bao giờ tồn tại vậy.

Nhưng y quả thật là có tồn tại, không những vậy còn từng làm bao nhiêu chuyện đáng sợ.

Vì vậy chúng ta nhất định không thể để cho y từ đây biến đi, nhất định phải lôi kéo cho được gốc rễ của y ra.

—Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

—Chú nói chuyện lúc nào cũng có lý lắm.

Y nhìn thiếu niên cười cười:

—Vấn đề bây giờ chỉ bất quá là phải làm cách nào mới lôi được gốc rễ của y ra ?

Thiếu niên trầm ngâm.

Y không trả lời được, bởi vì đây vốn là chuyện không thể nào trả lời được.

Người lớn tuổi nói:

—Lan Hoa tiên sinh bỏ bao nhiêu tâm huyết ra suy nghĩ, che giấu hành tung của mình, chỉ là để bảo vệ cho chính mình, cho dù cái kế hoạch không thể nào thất bại của y bị thất bại đi chăng nữa, y cũng sẽ toàn thân mà thoát lui được.

—Xem ra, y là một người vô cùng tỉ mỉ, vô cùng cẩn thận.

—Nhất định là vậy.

Người lớn tuổi nói với thiếu niên:

—Các tay gian hùng trong thiên hạ, đều là những hạng người như vậy.

—Chỉ bất quá, y vẫn còn có nhược điểm.

—Sao ?

—Người có nhược điểm, sẽ không khỏi làm chuyện sai lầm, cho dù không phải là sai lầm trí mạng, ít nhất cũng tạo thành một đường dây mối nhợ.

Thiếu niên nói:

—Có cái mối nhợ đó, lập tức có thể tìm ra được y.

—Có lý.

Người lớn tuổi nói:

—Chỉ tiếc là ta còn chưa biết nhược điểm của y ở đâu.

—Chính là ở chỗ giữa đêm, ở chỗ hoa lan.

—Ở chỗ giữa đêm, ở chỗ hoa lan ?

Người lớn tuổi thở dài:

—Chú nói hay lắm, nhưng tiếc là ta vẫn còn chưa hiểu.

—Cái ý của giữa đêm, là khoảng chừng trước sau giờ Tý.

—Cái đó thì ta hiểu.

Người lớn tuổi lại cười:

—Cái ý của hoa lan, ta cũng hiểu. Những thứ này thì dễ hiểu, nhưng chỉ bất

quá ta không hiểu tại sao chú nói nó là nhược điểm của cái nhân vật thần bí đó.

Tuy giọng nói của y đầy vẻ từ hòa và trách móc và điều cốt của một người lớn đối với kẻ vẫn bối, thiếu niên không hề để ý.

Gã thiếu niên này trước mặt người lớn không bao giờ nói hay làm chuyện gì sai lầm, trừ phi y không nói gì không làm gì cả.

... Trước mặt người lớn mà không bao giờ nói gì làm gì thì là hạng người gì ?

... Nếu y không phải là một tên ngụy quân tử cực kỳ thông minh, thì là một tên khùng một tên ngốc.

—Giang hồ đồn đãi, đều nói người này chỉ lúc trăng tròn lúc giữa đêm mới xuất hiện, lúc xuất hiện thì thể nào cũng có một mùi thơm của hoa lan.

Y nói:

—Cũng giống như lúc Hương Soái xuất hiện, thể nào cũng có một mùi Uất Kim Hương vậy.

—Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

—Giang hồ đồn đãi, đúng thật là như vậy, cái mùi thơm của hoa lan này, gần đây hình như cũng nổi danh như mùi Uất Kim Hương của Hương Soái.

—Vì vậy, đây chính là cái nhược điểm của y.

Thiếu niên nói:

—Danh khí có lúc cũng giống như là cái bao đồ, danh khí càng lớn chừng nào, bao đồ càng nặng chừng đó.

Y nói:

—Đáng sợ nhất là, trong cái bao đồ đó, cái gì cũng có.

... Có thanh danh, có tài sản, có địa vị, có bạn bè, có thanh sắc, có rượu ngon, có điều cũng có trách nhiệm, mâu thuẫn, khiêu khích, âm toán, giết tróc.

Bởi vậy, hạng người này thông thường đều hiểu rõ một câu nói:

—Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ.

Cái điểm đó, người lớn tuổi dĩ nhiên cũng hiểu.

Trong suốt cuộc đời của y, không biết y đã làm bao nhiêu điều y không muốn làm, nhưng y không hề oán trách.

Bởi vì y hiểu...

Mỗi người trong đời phải nhất định ép mình gồng gượng làm những chuyện mình không muốn làm, đời sống của y mới có ý nghĩa.

Đấy cũng là cái ý nghĩa của câu «hữu sở bất vi, hữu sở tất vi». (có chỗ không làm, có chỗ phải làm)

... Trong một ngày mùa đông lạnh buốt, có ai chịu nhảy xuống biển, nhưng nếu bạn thấy có người đang sắp chết đuối dưới biển, bạn có thể nào không nhảy xuống cứu họ được không ?

Thiếu niên lại tiếp tục nói:

—Trong giang hồ đa số người đều biết rằng, cái vị Lan Hoa tiên sinh này bình thời là một người rất ôn nhu hòa nhã, có điều đến lúc trăng tròn giữa đêm, y sẽ biến hẳn, y sẽ biến thành một người khác hoàn toàn.

Cái điểm đó người lớn tuổi cũng có biết.

Giữa đêm trăng tròn, rất nhiều người có thể sẽ phát điên lên, có người sẽ động xuân tình, có người sẽ nổi cơn hung bạo, có người sẽ đi giết người.

—Người trong giang hồ cũng biết rằng, lúc cái vị Lan Hoa tiên sinh này xuất hiện, hình như cũng giống hệt như Hương Soái vậy.

... Tại sao y lại giống như Hương Soái vậy ?

Bởi vì lúc Hương Soái xuất hiện, thể nào cũng có một mùi thơm thoang thoảng.

Thiếu niên nói:

—Cái vị Lan Hoa tiên sinh này cũng vậy, bất kể y ở chỗ nào lúc nào xuất hiện, đều có một mùi thơm của hoa lan.

Người lớn tuổi bật cười.

—Hoa lan là mùi thơm của bậc vương giả, không lẽ y là bậc vương giả ?

—Ít nhất chính y cũng đã tự cho là vậy.

—Ta nghĩ chắc chú cũng phải biết lai lịch của tên Sở Lưu Hương đấy chứ ?

—Dĩ nhiên là tôi biết.

Thật ra, cái điểm đó ai ai cũng biết, Hương Soái sở dĩ là Hương Soái, là vì mỗi lần y xuất hiện, thể nào cũng có cái mùi lãng mạn mà thanh nhã đi theo, một mùi thơm rất gần với mùi Uất Kim Hương.

Thiếu niên thừa nhận y không biết điều đó.

Một người đàn ông to đầu như vậy, một người đàn ông như Sở Lưu Hương, tại sao lại xúc vào cho người mình thơm lên làm gì ? Đó không phải là một chuyện kỳ quái lắm sao ?

Thiếu niên nhin không nổi phải hỏi:

—Tại sao ông ta phải làm vậy ?

—Bởi vì y là một người vô cùng tự ái, vô cùng sạch sẽ.

người lớn tuổi nói:

—Ông ta nhất định không muốn để lại ấn tượng gì xấu của mình cho người khác.

—Điều đó là nhất định rồi.

Thiếu niên nói.

Một người phải cần tôn kính mình trước, người khác mới sẽ tôn kính mình.

—Hương Soái bình sinh rất thống hận một chuyện, đó là cái mùi hôi trên người của kẻ khác.

—Những người đó ai mà không chán ?

—Vì vậy Hương Soái sợ rằng người của mình cũng có cái mùi người khác chán ghét.

người lớn tuổi nói:

—Ông ta sợ chuyện đó, là vì ông ta không biết trên người mình có mùi gì quái dị hay không.

Thiếu niên không hề hỏi y tại sao, bởi vì cái mũi của Sở Lưu Hương có chỗ trực trặc, thiên hạ ai ai cũng đã biết.

—Ông ta ngửi không ra cái mùi trên người của mình, ông ta sợ người khác ghê tởm cái mùi của mình, vì vậy ông ta mới lấy từ một nước thật xa xôi về, một thứ nước thơm có mùi của Uất Kim Hương.

Thiếu niên bỗng thở ra, người lớn tuổi nói với y:

—Đây là một chuyện cổ sự rất truyền kỳ. Nó nói rõ cái lòng nhiệt ái và thương mến của một người đối với sinh mệnh của mình.

—Tôi hiểu.

—Những chuyện cổ sự như vậy, thường thường chỉ làm người ta hứng khởi

phấn chấn lên, tại sao chú lại thở dài ?

—Bởi vì Hương Soái.

—Sao ?

—Lúc ông ta còn sống, ông ta đã là nhân vật truyền kỳ, không những thiên hạ đều biết, danh tiếng của ông ta còn truyền đến bây giờ.

Thiếu niên nói:

—Đến bây giờ, tôi mới hiểu tại sao mà thành ra truyền kỳ được như vậy.

---- o0o ----